

La lucha

Direcció: José Ángel Alayón **Guió:** Marina Alberti, Samuel M. Delgado **País:** Espanya
Durada: 92 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Yazmina Estupiñán,
Tomasín Padrón, Inés Cano, Sara Cano... **Música:** Camilo Sanabria, Adriana García
Galán **Fotografia:** Mauro Herce **Distribuïdora:** Sideral Cinema **Estrena a Espanya:**
30/01/2026

No recomanada per a menors de 7 anys

Versió original en espanyol

SINOPSI

A l'àrida illa de Fuerteventura, el Miguel i la seva filla Mariana intenten seguir endavant després de la mort de la seva dona, una pèrdua que els ha deixat a la deriva. La lluita canària és el seu refugi, la seva manera de fer-se un lloc al món. Però el cos del Miquel comença a fallar, i la ràbia de la Mariana l'empeny a desafiar les normes. Amb la final del campionat a prop, pare i filla busquen retrobar-se abans que sigui massa tard. (FilmAffinity)

CRÍTICA

23/09/2025 - José Alayón ens brinda en el seu segon llargmetratge un retrat ahora delicat i magnètic de la relació d'un pare i una filla en el context de la lluita canària

Tot just començar la pel·lícula, apareix en pantalla un breu text que ens parla de l'origen mil·lenari de la lluita canària, una pràctica esportiva que els aborígens de l'arxipèlag feien servir, entre altres coses, per resoldre conflictes. Amb la invasió castellana, la pràctica va ser perseguida i va deixar de tenir un lloc central en la vida de les illes, però s'ha continuat practicant i avui és una disciplina esportiva molt popular. De fet, és el centre de les vides dels protagonistes de **La lucha**, segona pel·lícula com a director de **José Alayón**, present a la secció New Directors del 73è Festival de Sant Sebastià. El Miguel (el lluitador **Tomasín Padrón**) i la Mariana (**Yazmina Estupiñán**) són un pare i una filla que practiquen amb passió aquest esport i que travessen un dur dol per la mort de la seva dona i la seva mare, respectivament.

El context de la lluita canària no és una simple excusa on emmarcar un drama íntim i ple d'emoció. Fixant la seva atenció en un món tan particular i en els éssers humans que li donen forma, la pel·lícula aconsegueix fer un retrat profund, honest i dolorosament bell d'un lloc únic i de les persones que hi viuen. L'illa de Fuerteventura llueix esplèndida en pantalla, la fotografia de **Mauro Herce** treu el màxim partit als espectaculars paisatges, però també als cossos que hi deambulen. D'aquesta manera les muntanyes desèrtiques i les carreteres escombrades pel vent creen un conjunt hipnòtic en el qual s'integren els expressius rostres dels personatges i els espectaculars cossos dels lluitadors.

La lucha és com els seus protagonistes: continguda, austera i amb poc gust per les floritures. És una pel·lícula que no amaga les seves cartes i és en la seva honestat on rau una de les seves grans virtuts. És evident que els responsables de la pel·lícula estimen els seus personatges i el que representen. L'amor per la tradició de la lluita i tot allò que implica en la idiosincràsia canària no és gaire diferent de l'amor que senten el pare i la filla protagonistes. No és un amor exempt de complicacions i conflicte, però és innegablement real i tan fort com els músculs dels esportistes que s'enfronten cos a cos a l'arena.

Un altre punt destacable de la pel·lícula és la seva autenticitat, i en això influeix el fet que el repartiment està integrat pràcticament en la seva totalitat per veritables lluitadors d'aquesta disciplina. Partint del guió signat per **Marina Alberti** i **Samuel M. Delgado** (director d'*Eles transportan a morte*), la pel·lícula entreteixeix moments quotidians aparentment anodins, escenes de lluita trepidants i episodis de gran dramatisme, que donen com a resultat un tot commovedor, tan dolorós com il·luminós. Al final el que queda és la sensació d'haver estat dins d'un microcosmos fascinant, en el qual la tradició serveix com a pega i combustible d'un grup humà que fa front a la vida com bonament pot, veient-se sobrepassats per aquesta de vegades, però sempre lluitant per trobar la força per seguir dempeus.

Cristóbal Soage - cineuropa.org